

Prefață 9

Desant pe insula visată 11

Labirinturile valonate 17

MASCA și botezul abrupturilor 31

Never stop exploring 53

Perfect pentru intervale 65

EL TEIDE, varianta light 83

Pe vulcan, acasă la Lance 99

Pauza impusă 121

Cățărări letale printre barrancos 131

Sobieski și românul 145

Până la nori și înapoi 153

Intermezzo 181

Toate-s vechi și nouă toate 183

Taganana, o Corsica mascată 235

Buenavista reloaded 253

Ger pe asfaltul albastru 269

Între văi paralele 287

Când prognoza sună stingerea 307

Wizz - supliment de vacanță 333

Pun pe pinionul de 20, mă ridic din șa și dau până la un reper pe care mi-l iau, la vreo 300 de metri mai în față. Când ajung la el, polonezul – lipit de mine. Să vezi că ăsta de fapt e mult mai bun și stă cu mine numai să-l duc în trenă! Acuma, cum o fi, măcar pe chestia asta merg și eu mai bine. Așa că acceptăm amândoi situația și rulăm în aceeași formație. N-ar trece în față, nici să-l pici cu ceară! Cred că are ceva străbunic italian. Profit de acalmie și mănânc un baton Gold Nutrition. Din ăla bun, cu cacao multă. Dacă aș mai avea și apă ar fi perfect, dar din bidon abia mai scurg câțiva stropi, cât să clătesc gura. Când iar simt că pot, mă mai joc cu el, adică apăs un pic mai tare pe pedale sau cobor brusc două pinioane și mă ridic din șa, nu pentru mult timp dar mă distrează cum îl aud schimbând disperat pinioanele în spatele meu, doar ca să nu mă scape. Când trecem de tabla de 5 km știu că până la parcare mai am cam 1,7 km și pun pe pinionul de 18, mă ridic din șa și sunt decis să nu mă mai așez nici dacă pleznește inima în mine. Trebuie neapărat să ajung sus înaintea lui. Nu știu de ce, n-are sens, dar trebuie! Pot spune că, până acum, în viața mea nu am mers un kilometru și jumătate ridicat din șa pe o urcare, pe 5% cu 18 km/oră! Cred că azi, în a opta zi, cum spuneam, am examenul de absolvire a cantonamentului din Tenerife 2018 și eu nu știam. Parcă mă durea ceva azi de dimineață? Sau nu-mi aduc eu bine aminte?

Se vede parcare, în fața noastră mai este doar mica „cocoașă” de dinaintea porțiunii cu dale colorate și Tadeusz, Stanislav sau Kazimierz ăsta, cum l-o fi chemând, mai clănțâne odată din pinioane și trece prin stânga mea. În prima secundă nu vreau să accelerez și eu dar imediat îmi spun „da' de ce nu?” și plec după el. Îl ajung dar am un pinion prea mare și o cadență la fel, noroc că nu mai sunt decât vreo 30-40 de metri, finish-ul cred că îl socotim amândoi la începutul dalelor colorate și trecem, unul lângă altul. Foto-finish, cum ar veni. Se întoarce spre mine, ridică degetul mare și pleacă mai departe spre intersecția cu Cañada Blanca, în timp ce eu trag în parcare unde Hans și Cătălin stau pe parapet și mă așteaptă.

Cam gâfâi... Cătălin se miră. „Ce bine ai urcat azi! Noi am ajuns de nici trei minute!” Hans adaugă „Alin, Diesel!” și râdem. Le povestesc faza cu polonezul, cum m-am angrenat în jocul cu el și așa am ajuns să fac urcarea mult mai bine decât sâmbătă. Încă mai pulsează adrenalina în mine și am așa, o stare de – hai să-i zic – fericire, mai mult poate satisfacție, pentru cei 5 km de „concurs” și pentru felul în care m-am ținut. Dacă aș fi avut mai multă apă...

spațiile sunt mai generoase. Plaja în schimb este lată și mai aproape de ideea de plajă pe care noi o avem de acasă, inclusiv culoarea nisipului. Până una alta, tot făcând comparații, opresc lângă o terasă ca să scot din buzunar încă un baton, să mănânc și eu ceva. Nu voi merge prea mult alături de ocean și pe urmă trebuie să iau din nou muntele sub roți, e nevoie de „benzină” în rezervoare. Ar merge și un pic de odihnă, dar la masa de lângă mine el mănâncă și bea bere, ea fumează și bea bere, tentațiile sunt prea multe și prea mari, așa că plec repede.

Aseară, făcând traseul pe laptop, am văzut că din drumul TF-42 pe care sunt acum pleacă, destul de curând după Buenavista, din Los Silos, o „potecă” din aia îngustă, albă pe hartă (și deja știu ce poate însemna asta), care urcă direct în La Tierra del Trigo. Pe primii 2,3 km urcă 330 de metri! Adică o medie de peste 14% și imediat am decis că nu va fi acela drumul meu. Mi-au ajuns. De acolo și până în El Tanque, care pare a fi un fel de „nod” al drumurilor din zonă, panta e într-adevăr mai moale dar am decis că e mai bine să fac mai mulți kilometri pe coastă, ca să am ocazia să mă mai odihnesc și doar apoi să urc în creastă. Așa că acum continui spre Garachico privind într-una la dreapta mea și încercând să-mi dau seama pe unde merge drumul ăla abrupt. Versantul are la mijloc o stâncă enormă, verticală, se văd mașini sub ea și deasupra ei, dar pe porțiunea dintre aceste repere... mister... Se poate să fie din nou o iluzie optică ce nu ține seama de adâncimea perspectivei, stânca poate fi mai în față și chiar prin spatele ei să urce drumul. Zona este un parc protejat, „de interes științific” scrie pe hartă. Pe unde să cațără mașinile alea ca să treacă stânca voi cerceta anul viitor,

când poate mai ajung aici și când voi... cuteza să mă lupt cu acei doi kilometri și ceva. Acum mă mulțumesc să privesc de la distanță.

Merg de-a lungul unui bulevard asemănător cu ce vedem la TV prin Miami. Larg, are doar două benzi dar enorm de late iar pe margini este străjuț de palmieri înalți și care mai au frunze doar așa, un fel de coc, în vârf. Când ajung la capătul lui pot să văd în toată splendoarea sa și „chicken-line”-ul pe care mi l-am ales azi. Pe numele lui, TF-421.

Cu ochii pe serpentine opresc la un bar, să iau apă. Se pare că va fi nevoie de multă, soarele e în plină putere și drumul e pe versant deschis. Beau pe loc o sticlă de jumătate de litru și pe a doua o pun în bidon. Cu alte cuvinte, prima intră în „cocoșă”. Nu prea mai e loc, însă, acolo, sunt nevoit să intru ca să fac loc apei proaspete și las bicicleta sprijinită de perete, în grija unui tip de la o masă. Îmi promite că se uită la ea. Îmi pare că deja se uită chiar prea cu drag la ea și, în timp ce merg spre toaletă, mă gândesc, așa cum fac de fiecare dată când dau telefonul unui necunoscut să îmi facă poză, ce fac dacă între timp tipul ia bicla și pleacă? Oricum îmi tot zicea Rodi că eu sunt extrem de prost din punctul ăsta de vedere, la câtă încredere nejustificată pot avea în toți necunoscuții. Vă jur, fac cel mai rapid pipi din viața mea, cred că barmanul e convins că doar am intrat să dau cu apă pe față, sau așa ceva! Când ies, Toni stă cuminte, la locul ei... Închipuiri... Să fiu deja așa de obosit încât să-mi joace mintea feste din astea?

Când mă ridic și ies iar în șosea, schimbarea scării de vizualizare mă zăpăcește pe moment. Am trecut brusc de la cei câțiva metri de potecă, la care priveam adineauri, la foarte mulți kilometri de-a lungul cărora coasta, cu golfurile înșirate egal, se continuă atât cât poate privirea să cuprindă. Rămân mult așa, cu ochii în zare... Îmi aduc aminte de dealurile Băiței pe care Camelia le-a prins acasă într-o imagine ce pare 3D chiar și pe hârtie fotografică. Acum stâncile astea și culorile lor tot mai es-tompate îmi dau aceeași impresie. Frumoasă „vacanță” am azi!

Inevitabil, ca orice lucru bun, priveliștea se termină atunci când sunt chiar sub primele case din El Tanque. Mai apuc să arunc o privire la drumurile împletite și la un hotel prea mare pentru tabloul ăsta, apoi intru într-o ceață deasă. Și, asta e de la sine înțelese, în frig. Chiar și acum, când mă uit la imaginea asta, nu-mi vine să cred când mă gândesc ce era în spatele telefonului cu care făceam poze. Altă lume. Ceața, ca o cortină. The end.

Intru în oraș. Există viață și după lăsarea cortinei și dacă ar fi așa și în realitate, n-ar fi rău. Pe marginea drumului, tablă de intrare, tot ce trebuie, un sens giratoriu cu multe direcții. Am mai spus, El Tanque pare a fi un nod rutier al zonei. După ce am trecut de cortina aceea, aerul lăptos parcă s-a mai rarefiat și îmi dă speranțe că poate a fost numai o pânză subțire și am intrat doar în spatele scenei. Prin orașel drumul are multe sensuri unice. N-a avut loc să treacă, pare să fi fost construit cu

Intermezzo

În cazul filmelor, există frecvent “part two”. La cărți nu cred că cineva a mai făcut din astea, sau, ca să nu mă cred eu chiar așa de deștept, o fi făcut, da' mai rar. La filme totul se reduce la bani și așa se lungeste “pelteaua”, vezi seria aia cu rochii, știți voi la ce mă refer. În cazul meu motivele au fost mai multe și dacă veți avea răbdarea să citiți și ceea ce urmează după acest mic intermezzo, le veți afla, pe rând, pe toate.

E destul acum să aflați că după un an de la prima tură “Cu bicicleta prin Tenerife”, am revenit. Așa cum lupul se întoarce acolo unde a mâncat o oaie, un ciclist se întoarce acolo unde a urcat un deal. Spre deosebire de lup, ciclistul face asta și dacă nu i-a plăcut, doar ca să vadă dacă nu poate să scoată un timp mai bun pe cățărarea aia. Și pentru că, prin definiție, e și un pic masochist. Când am pornit din nou spre Los Cristianos nici nu mi-a trecut prin cap că de data asta va fi mai mult decât un cantonament, cum a fost, în mare parte, prima dată și va fi o adevărată excursie, la fel ca cele din Corsica și Pirinei. În 2018 am bătut doar șoselele sudice, acum am descoperit acel nord-est grozav despre care doar auzisem.

Cea mai importantă noutate este că acum, adică în ianuarie 2019, am fost singur. Pe drum, cum zice un cântecel. Asta s-a compensat cu faptul că am avut șansa să cunosc români stabiliți în Tenerife, pentru că de la aeroport m-a luat Mihai și am locuit la Nicoleta, amândoi prieteni de-ai unei... prietene din Deva. Au fost trei săptămâni în Tenerife, forțat cumva de minunata companie aeriană care este Wizz și care a anulat ceva zboruri, astfel că m-am trezit blocat pe insulă din 5 și până în 24 ianuarie. Ca un șoricel flămând într-un magazin de brânzeturi. Dacă aș vrea să continui povestea tot așa, pe zile, cum v-am obișnuit, probabil că mi-ar da tipografii un premiu pentru o lucrare bănoasă și sponsorul un șut în fund pentru tupeu, așa că mă voi rezuma la câteva capitole care vor cumula, fiecare, mai multe ture. Doar rutele cu adevărat noi vor beneficia de amănunte și de capitol separat.

Citesc ultimele paragrafe din prima parte a cărții, cea apărută anul trecut. Mă întrebam atunci, gândindu-mă la ce planuri de concursuri am pentru 2018, dacă nu cumva iau prea în serios chestia asta cu ciclismul, fie el la nivel de amator. Între timp m-am lămurit. Ciclismul mă ajută doar să tranzitez mai ușor spre scris. Mă pregătesc pentru anii ce vin, când numărul celor adunați va tot crește iar al celor care vin...

Dumnezeu știe... Am citit că în Islanda jumătate din populație scrie, iar cealaltă jumătate citește ce au scris primii. Și unii și alții, își încurajează copiii să facă la fel, iar ăsta e cel mai minunat lucru. Dacă până mai deunăzi speram doar ca exemplul meu să îi facă și pe alții să se apuce de pedalat, acum mă întreb dacă încercările mele de a scrie nu îi pot determina și pe alții să se exprime astfel. Aș reuși să contribui cât de puțin la creșterea celor două componente pe care eu le văd esențiale în dezvoltarea unei nații: sănătatea și educația. Pretențios proiect și poate prea îndrăzneț pentru România, dar e al meu și țin la el așa cum ții la un copil genial, însă autist și fără vreo șansă de a se face bine.

S-au schimbat multe într-un singur an. Am scos de sub tipar "Cu bicicleta prin Hunedoara", un ghid turistic/carte de călătorii/album foto, singura lucrare de acest gen din România, cu hărți, povești și imagini. Un proiect care a durat doi ani. M-am apucat să scriu cărți pentru copii și am descoperit că – așa cum obișnuiesc eu să zic – "îmi place de mor" să fac asta. Încă nu sunt despre biciclete, dar urmează. Apoi, nu mai înlocuiesc doar prin ciclism ceea ce am pierdut în ultimii ani ci prin ceea ce trebuie înlocuit în mod normal. În camera mea dedicată nu mai sunt acum doar Fabiana și Toni ci au apărut Gravy, un ciclocross și Greenie, bicicleta de oraș. Karina mă va face în curând bunic și tocmai îmi pregătesc aventura pentru evenimentul ăsta, pentru că am de gând ca atunci când se va naște Mia să merg pe bicicletă de la Deva la Brașov ca să o văd prima oară. Ceea ce dovedește că – alături de atâtea schimbări – eu am rămas același. Puțin nebun, puțin naiv, puțin visător și mult, foarte mult îndrăgostit de biciclete.

Enjoy!

Parcă aş urca la Păltiniş, prin pădurea de deasupra Răşinariului şi tot aşa, ca acolo, la un moment dat urmează să ies la lumină, pe o creastă. Mă învârt în serpentine scurte şi nesfârşite, nu mai ştiu în care parte sunt punctele cardinale şi nici soarele nu mă ajută, pentru că nu-l văd. Până una-alta, într-o curbă la stânga dau de un punct de belvedere spre satul din care vin şi decid să stau la o poză. E poza zilei, îmi spun! De unde era să ştiu cât de mult mă înşelam? Cu mine mai sunt doi tipi, au coborât dintr-o maşină. Admirăm împreună peisajul, orizontul perfect clar, cu nişte flori faine în prim-plan, ce mai, perfect... Mai apare unul cu bicla, are pe el echipament de Strava, semn că a făcut unul dintre challenge-urile lor da' pare destul de autist, aşa, faţă de ceilalţi şi mai ales faţă de mine că, vorba ceea, suntem de acelaşi „neam”. Nu scoate o vorbă, nu salută, priveşte doar scurt spre vale şi fac pariu că nici nu vede florile ci calculează în câte minute a urcat şi dacă e mai bine decât data trecută. Apoi pleacă. La ce folos aşa ciclism? Întreb şi eu...

Când părăsesc parcare intru direct prin porţile lui Sesam, care mi se deschid spre una dintre cele mai frumoase zile ale excursiei. Nu ştiam eu asta, abia pornisem, dar banda de asfalt pare că a străpuns o stâncă

doar pentru a-și găsi loc să se întoarcă brusc în pădure și să mă urce pe creasă. S-a mai aglomerat un pic drumul, sunt tot mai multe mașini, turiști care profită de ziua frumoasă pentru că aici, în nord, așa ceva se întâmplă mai rar.

Ceva mai sus, când înclina-rea drumului începe să se transforme în plat, pedalez printr-o pădure despre care Nicoleta mi-a povestit, așa că într-un fel mă așteptam la ce văd acum, dar realitatea este oricum mai grozavă decât orice poveste.

Asta o spun eu, care mă chinui, nu știi de ce, să scriu cărți de călătorii. Poate pentru că sper să vă fac poftă și să porniți și voi. Pădurea, spuneam, e la fel de deasă, atâta doar că acum lățimea șoselei a reușit să spargă deasupra mea un culoar prin care se vede cerul senin și copacii sunt pufoși, asta e prima senzație, chiar îmi vine să mă opresc și să pun mâna pe trunchiuri. De intrat în desiș intru până la urmă, pentru altceva, ca motiv, dar profit și ating mușchiul care nu mai indică doar nordul, cum e normal, ci toate punctele cardinale.

Ca tipograf ce sunt, îmi trece prin cap că pădurea asta e cu bold, adică literele, care aici sunt copacii, sunt îngroșate cumva artificial, parcă să iasă mai mult în evidență pentru turistul (ciclistul) care vine de la uscăciune și cactuși. Un fel de „ai vrut pădure, uite-o!”. Oricum, așa ceva pare a fi unic, cel puțin eu așa cred.

Cârmesc spre dreapta pentru că știu că în mai puțin de un kilometru pot ajunge, fără să urc și asta acum e foarte important pentru mine după începutul abrupt, la Pico del Inglés, adică Vârful Englezului, un loc de unde voi putea vedea cam ce mă așteaptă în continuare. Drumul face

o buclă la final, se învârte în jurul unei stânci, intru pe dreapta și urmează să mă întorc pe după steiul pietros, dar asta doar după ce opresc lângă parapetul din capătul cercului, ca să privesc. Să vă spun că îl găsesc aici pe matematicianul-ciclist de adineauri, căzut până și el acum în admirația panoramei și cu asta cred că nu ar mai trebui să adaug nimic... Știu însă că nu mă pot abține, așa că... Ceea ce am acum în fața ochilor nu mai are nimic de-a face cu acele barrancos formate din lavă. Aici primul meu gând este că m-am atins din greșeală pe piept, să zicem pe sigla „Dinamo” de pe tricou, am rostit „engage” și, la fel ca în Star Trek, am aterizat în Corsica.

Sub mine (și asta e bine, îmi spun) coboară până în ocean rânduri-rânduri de creste ascuțite și nu mă joc acum cu vorbele, sunt chiar ca niște lame de cuțit. Prin văi nu prea știu acum ce ar putea fi, pentru că sunt atât de adânci încât e întuneric pe fundul lor. Satele, sau grupurile de case, că altfel veți crede că sunt zeci de clădiri și ele sunt doar cât să le numeri pe degete, sunt atârinate aproape pe fiecare loc unde există un plat, cât de cât mai mare. Sunt departe, abia se zăresc, dar socot că într-acolo mă duce ruta mea de azi, așa că voi avea răgaz suficient să le explorez pe toate, dacă există și drumuri până la ele. Privirea îmi este atrasă în special de una dintre stânci, care seamănă cu un vârf tocit de